

РЕШЕНИЕ

№ 3128

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20221110138654 по описа за 2022 година

Ищецът „***-1“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Сухата река“ №61, вх.Б, ап.4 е предявил срещу ответника „****“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Тотлебен“ №21, установителни искиове по чл.422 ГПК чл.79, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 327 ТЗ за сумите от 2960 лв., представляващи стойността на доставени, но незаплатени 1 бр. пирон за бедро – диафизарен с 4 бр. заключващи винта и 2 бр. допълнителен реконструктивен винт LFN, ведно със законна лихва върху главницата от 22.3.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. 14825/2022г., СРС, 32. с-в. Претендира разноси в исковото и заповедното производство.

Ищецът твърди, че на 21.08.2018г. е доставил на „****“ ЕАД 1 бр. пирон за бедро – диафизарен с 4 бр. заключващи винта и 2 бр. допълнителен реконструктивен винт LFN на обща стойност 2960 лв., за което е била издадена фактура № *****/21.08.2022г. Твърди се, че с приемо-предавателен протокол № 5935/21.08.2018г. медицинските изделия са били приети без забележка от проф. Диян ***, а също така са били фактурирани по сметка на пациента Цветанка Ангелова. Ищецът бил отправил до ответника покана за доброволно изпълнение на 19.01.2022 г., но плащане от ответника не било направено.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искиове се оспорват. Ответникът твърди, че между страните е имало облигационни отношения по рамков договор от 19.06.2020г. Посочва, че фактура № 5975/21.08.2022г., където са описани пирон за бедро с 4 бр. винта не кореспондира с изброените в приемо-предавателен протокол № 5953/21.08.2018г. Посочва, че и фактурата, и приемателният

протокол са подписани от д-р ***, който не е имал представителна власт да представлява ответника. Посочва, че в приложение №1 от рамковия договор от 19.06.2020г. между страните по делото не фигурира пирон за бедро, поради което твърди, че процесните медицински изделия не са доставени на дружеството-ответник. Претендира разноски.

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже съществуване на валидно облигационно отношение между страните, по силата на което „***-1” ЕООД е доставил на ответника „***“ ЕАД медицински изделия на твърдяната стойност, които ответникът е приел.

Не се спори по делото, че между страните е било налице облигационно отношение по рамков договор от 19.06.2020г. за доставка на медицински изделия.

Спорен по делото е въпросът доставил ли е ищецът процесните стоки на ответника.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Видно от приетото като доказателство по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като компетентно дадено, обективно и правилно, след извършена справка в счетоводството на ответника „***“ ЕАД се установява, че ищцовото дружество е доставило на ответника два броя медицински консумативи по фактура № *****/21.08.2018 г. на обща стойност 2960 лв. с включен ДДС, като след справка в счетоводствата на двете дружества се установява, че процесната фактура е редовно осчетоводена и намира отражение в счетоводните регистри на ищцовото дружество, но не е осчетоводена и заприходена в счетоводството на ответника. Съгласно заключението по ССЧЕ медицинските консумативи са продадени от „***“ ЕАД на пациент на лечебното заведение – Цветанка Нолева Ангелова, консумативите са заплатени от пациента на болницата и са вложени при ортопедичната операция на пациента, но ответното дружество не е заплатило сумата на ищцовото дружество, тъй като не е предоставена фактура или друг счетоводен документ, въз основа на който да бъде заплатено задължението към продавача на стоките.

В констативната част на заключението по ССЧЕ е посочено, че ответника не предоставя на вещото лице документи по заприходяване, доставка, заплащане, не са предоставени счетоводни статии по доставка на стоките от ищцовото дружество, нито извлечение от сметката, отчитаща заприходяване на стоки през процесния период. В открито съдебно заседание на 31.1.2023 г. процесуален представител на ответника представя с препис за ответника счетоводни документи, които са приети като доказателство по делото.

Въз основа на така представените доказателства съдът намира за установено, че с Приемо-предавателен протокол № 5935/21.8.2018 г. ищцовото дружество е предало, а ответника е приел пирон за бедро – диафизарен с 4 бр. заключващи винта и допълнителен реконструктивен винт LFN на стойност 2960 лв. Приемо-предавателния протокол е подписан от проф. Д. *** от страна на „*** София“ ЕАД. Посочените медицински изделия са продадени от „***“ ЕАД на пациент на лечебното заведение – Цветанка Нолева Ангелова, консумативите са заплатени от пациента на болницата и са вложени при ортопедичната

операция на пациента, но ответното дружество не е заплатило сумата на ищцовото дружество. В случая продажбата се доказва от подписаният от служител на ответника приемо-предавателен протокол и фактура № *****/21.08.2018 г., а също така и по делото е доказано, че ищецът е изпълнил задълженията си и е предал стоката на ответника-купувач. По делото няма данни ищцовото дружество да е изпратило фактура за процесните консумативи на ответното дружество, в счетоводството на ответника процесната фактура не е осчетоводена.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че подписалият фактурата и приемо-предавателния протокол д-р *** не е разполагал с представителна власт да представлява ответника. По делото не бяха представени доказателства за представителната власт на д-р *** да сключва сделки от името на ответното дружество. Доколкото както продавачът, така и купувачът на стоката са търговци по смисъла на чл. 1, ал. 2 ТЗ, в процесния случай е приложимо правилото на чл. 301 ТЗ. От доказателствата по делото се установи, че ответника не само е узнал за доставката на посочените медицински изделия, но и ги е продал на пациент на болницата, поради което е узнал за сделката с ищцовото дружество и с конклюдентни действия е потвърдил действията на представителя.

На следващо място, съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че поради непредставяне на счетоводен документ не е имало основание за заплащане на доставените медицински консумативи.

Съгласно чл. 327, ал. 1 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго. В случая ищецът не представя договор, в който да е определен срок за изплащане на цената на предоставените медицински консумативи, а ответникът оспорва, че представеният като доказателство Договор № ОП-01-168/19.06.2020 г., където е посочен 60-дневен срок за плащане на цената, считано от последния ден на отчетния период, се прилага за процесната продажба между страните. Поради това съдът намира, че ответникът е следвало да заплати цената на доставените стоки съобразно диспозитивното правило на чл. 327, ал. 1 ТЗ – в деня на предаването на медицинските консумативи – 21.08.2018 г. Следва също така да се посочи, че съгласно чл. 321, ал. 1 ТЗ продавачът издава фактура по искане на купувача, а в случая не е доказано купувачът да е правил искане за издаване на фактура. В действащото законодателство издаването на фактура не е основание за плащане или за отказ за плащане, а само едно от задълженията на купувача по договора за продажба и предпоставка за поставяне на длъжника в забава. Съгласно задължителната съдебна практика на ВКС по реда на чл. 290 ГПК, изразена в Решение № 69 от 27.07.2015 г. на ВКС по т. д. № 119/2014 г., ТК, II т. о. и в решение № 158 от 07.11.2013 г. по т. д. № 1128/2012 г. на ВКС, ТК, I т. о. е прието, че след като веднъж задължението на възложителя по договор за изработка за заплащане на цената е станало изискуемо с приемане на работата, издаването на фактура от изпълнителя, подписването и отразяването ѝ в счетоводните книги на възложителя, е ирелевантно за настъпването на падежа на задължението му, тъй като той вече е настъпил.

Прието е, че в такава хипотеза издадената и приета фактура има действието на покана за плащане на изискуемото възнаграждение по чл. 84, ал. 2 ЗЗД, следствие на което е изпадането на длъжника в забава.

Посоченият правен извод не се разколебава от разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 ТЗ, съгласно която ако не е уговорен срок за плащане паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане. С правилото на чл. 303а ТЗ в българското законодателство се транспонира Директива 2011/7/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 16.02.2011 г. относно борбата със забавянето по търговски сделки. Поради това разпоредбата на чл. 303а ТЗ следва да се тълкува съобразно целта и разпоредбите на Директивата, която транспонира. С посочената директива се въвеждат максимални срокове за изпълнение на търговски сделки от 30 дни, съответно 60 дни, въвеждат се правила относно забавата и правила относно борба със злоупотребата със свободата на договаряне във вреда на кредиторите във връзка с датата или срока за плащане, лихвения процент за забава на плащане или обезщетението за разносните по събиране. Следователно основната цел на разпоредбите на Директивата е борба със забавяне на плащанията в рамките на вътрешния пазар на ЕС, като в Директивата са посочени императивните максимални срокове за изпълняване на задълженията по търговски сделки, за изпадане на длъжниците в забава. Следователно с правилото на чл. 303а, ал. 3 ТЗ не се дерогират падежните срокове за изпълнение на парични задължения, посочени в договора или в диспозитивните разпоредби на чл. 327, ал. 1 ТЗ и чл. 200, ал. 2 ЗЗД, а се определят крайни срокове за изпадането на длъжника в забава при безсрочни задължения (чл. 84, ал. 2 ЗЗД) в съответствие с чл. 3, § 3, б. „б“ от Директивата. Посоченият извод се подкрепя и от съображение 16 от Директива 2011/7/ЕС от 16.02.2011 г., където е посочено, че Директивата следва да предостави възможност на кредитора да прибегва до начисляване на лихва за забава на плащане без предизвестие за неизпълнение на задължение или друго подобно предизвестие, с което се напомня на длъжника задължението му да плати, както и от чл. 3, § 1 от Директивата, където е посочено, че държавите-членки следят при плащания по търговски сделки между предприятия кредиторът да е в правото си да изисква лихва за забава на плащане ако са налице следните условия: кредиторът да е изпълнил своите задължения по договор и закон и да не е получил дължимата сума в срок, освен когато длъжникът не е отговорен за забавата.

На последно място, продавачът е представил като доказателство по настоящото дело фактура № *****/21.08.2018 г., поради което ответникът има възможност да отрази процесната продажба в счетоводството си и на основание чл. 235, ал. 3 ГПК съдът следва да вземе предвид представените в хода на делото доказателства. Поради това съдът намира предявения иск за основателен и доказан, поради което намира, че следва да го уважи.

При този изход на дело съдът следва да присъди разноски в полза на ищеца за исковото и заповедното производство. В настоящото дело ищецът доказва разноски в исковото производство в размер на 59,20 лв. – заплатена държавна такса, 500 лв. – адвокатско възнаграждение, 250 лв. – депозит за вещо лице по ССЧЕ и разноски в заповедното

производство – 59,20 лв. – държавна такса и 500 лв. – адвокатско възнаграждение в заповедното производство. Поради това на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени разноски в размер на 809,20 лв. – в исковото производство и 559,20 лв. – в заповедното производство.

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че „***“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Тотлебен“ №21, представляван от изпълнителен директор ***, чрез адв. Янева, дължи на ищеца „***-1“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Сухата река“ №61, вх.Б, ап.4, представляван от управителя ***, чрез адв. В., сумата от 2960,00 лв., представляващи стойността на доставени, но незаплатени 1 бр. пирон за бедро – диафизарен с 4 бр. заключващи винта и 2 бр. допълнителен реконструктивен винт LFN, ведно със законна лихва върху главницата от 22.3.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. 14825/2022г., СРС, 32. с-в.

ОСЪЖДА „***“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Тотлебен“ №21, представляван от изпълнителен директор ***, чрез адв. Янева, да заплати на „***-1“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Сухата река“ №61, вх.Б, ап.4, представляван от управителя ***, чрез адв. В., сумите от 809,20 лв. – разноски в исковото производство и 559,20 лв. – разноски в заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____